

CARTA A MARTA

per CARME GUASCH DE SOLER

Volguda amiga: Ens hem acomiadat fa poc, ja ho sé; aquesta carta gairebé no té objecte, ni menys notícia. Hi ha d'haver sempre motiu per escriure una carta? Algunes de les més formoses que he llegit no contien res més que paraules, paraules eternes, velles com el món

Jo també t'escric avui sense motiu. Un científic, un home de negocis, d'aquests que avui en diuen inversionistes, diria que la meua carta es buda, inútil, sense contingut. Però ni tu ni jo som, afortunadament inversionistes ni científics. Ens preocupa l'home i tot allò que es pot anomenar humà. Sé que si t'escric avui, tu no t'estranyaràs de res. Coneixes molt de les necessitats del cor humà.

Ens hem acomiadat sota el cel de Roses, que es un cel de Ramón Reig, un marc enlluernador i alegre. Malgrat això, jo duia una gran tristesa a dins i a fora dels meus ulls, i tu l'has vista. M'has dit unes paraules d'ànim que no han aconseguit res més que fer més dens el meu aclaparament. Me'n he dut el teu somriure.

Es difícil d'explicar l'enyorament. A força de donar-li voltes, de mastejar-lo, de sentirlo, s'ha convertit en un pès, en una mena de ser que viu dintre de mi malgrat els anys que fa que intento foragitar-lo.

Una es passa gran part de l'any somniant en les vacances. I no creguis que es pensa sols en els dies ociosos, amb el descans i la diversió. Molt sovint el que deitgem es, simplement, retrobar els carrers de Figueres, descobrir-hi cases noves, recórrer el camí de la Rambla "que no duu enlloc", com diu Maria Angels Vayreda; estrènyer la mà de vells amics, participar dels seus problemes, asseure'ns de nou en el banc del Parc que ens és més estimat, pujar al Castell, extasiar-nos altre cop amb l'absoluta planícia que s'estira als nostres peus, omplir-se els pulmons de la tramuntana d'estiu, que vé perfumada de mil contactes diferents i llunyans; trepitjar velles dreces que ens son familiars desde la nostra infància, passar altra vegada per la plaça cridanera on la fruita i la verdura dels temps hi posa una policromia única; asseure'ns entorn d'una taula d'un café de la Rambla i contemplar la vida que passa, el color que passa, el batec de la ciutat sencera que passa de bracet de l'estiu... Em pots entendre, Marta?

Fa molts anys que lluito contra aquesta debilitat. He conegut altres llocs i fins he arribat a estimar-los. Hi he deixat amics sincers, records entranyables. Els meus fills hi han après les primeres lletres, s'han acostumat al seu peculiar modo d'enraonar. No m'han epantat les neus ni les glaçades, ni m'he queixat del sol, implacable dels estius a la costa. No he fet comparances entre una gent i altra, perquè es ben cert que pertot he trobat tot. No he renegat de tal o qual ciutat; he admirat a cada una allò que tenia de bó, de positiu. He disfrutat del treball que cada poble m'ha brindat i he alogiat les virtuts del país que m'acollia.

Però... Fa molts anys que Figueres es un símbol, un mite per a mi. Saps quan es llença una pedra al mig d'un llac? De moment, l'aigua es beiluga, s'altera, s'eixampla en cercles concèntrics. Passa molt temps abans no retorna la normalitat, la calma; quan l'aigua sembla llisa, encara, al final, vora laribera, glateix com un sospir, com una lleu palpitació. Finalment, la immobilitat es absoluta. L'aigua reposa, tranquil·la. Ningú pot endevinar el cop rebut; ningú pot descobrir que res es mogui. Però la pedra h acaigut, resta clavada al fons el llac la sent sota el gruix de les aigües quietes.

He fet, com avui, molts camins anant i venint de Figueres. Al final, la carretera se'm ha fet amiga, perquè sempre em duu de la mà al meu país. He après a partir amb paciència, quasi amb optimisme. Alguna vegada he aconseguit la victòria total sobre mi mateixa, sobre els meus sentiments i ningú ha pogut descobrir-los. Però la pedra segueix aquí, clavada al fons del fons de la meua arrel.

Per això es en va tot el que em diguis, tot el que em digui tothom. Ja fa temps que sé que l'enyorament es com una mena de segona pell i es inútil lluitar per despullar-nos d'ella. Una fa mansament les maletes, s'acomia amb una aparença frívola dels amics que resten i enfila el camí que duu no importa on obrint molt els ulls per endur-se'n la darrera imatge de la Rambla endiumenjada. En el cotxe hi ha silenci, perquè acomiadar-se de tota una ciutat es un ritus sense mots, una cerimònia que cada ú celebra en el més íntim del seu jo.

Potser tu, que no ets figuerenca, et preguntaràs què té Figueres per fer-se estimar tant. Això seria llarg de contestar i em temo que em deixaria endur per la passió. No, no cal pas que t'ho digui. Potser ni tant sols té tot el que a mi em sembla que té. Quelcom semblant passa amb l'amor. Són certes totes les qualitats que descobrim quan estimem? Imagina, només, que estimo cada una de les seves pedres, cada un dels seus arbres, cada camí, cada església. La conec pam a pam, la recordo carrer per carrer, l'estimo casa per casa. Tota ella està ficada dintre meu. Jo soc de Figueres, soc a Figueres, soc a Figueres, sóc Figueres. I cada separació es com despersonalitzar-se, aprendre a ésser de bell nou una altra. I no sempre es tasca fàcil. De vegades s'aixeca un principi de rebel·lia dintre de mi, a desgrat de mi, que cal ofegar poc a poc, dia a dia. No, no es gens fàcil. Ja veus: fa deu anys i encara no n'he après.

Com et deia, la carta es inútil, i no conté cap notícia interessant. Per aquí tot segueix igual. I per Figueres? Fes-li una abraçada a la meua Rambla.

Badalona, juliol del 68

EL PERSONATGE DE LA SETMANA

L'actualitat política de la darrera setmana, ha estat centrada als Estats Units i concretament a Miami, on es celebrava la Convenció del Partit Republicà, per elegir el seu candidat a les eleccions presidencials de la propera tardor. I fou elegit, l'ex-vicepresident —durant l'època del general Rockefeller de tendència més lliberal i una de les fortunes del país— i Reagan, Per això —i tenint en compte que els mitjans de divulgació han escampat la notícia amb titulars d'extraordinària—, aquesta setmana el personatge és: RICHARD NIXON.

Richard Nixon, ha vençut en la Convenció republicana d'una forma clara i contundent que pocs esperaven. Quasi bé tots els observadors polítics eren de l'opinió de que la primera votació no donaria els vots necessaris par aconseguir ràpidament la candidatura. Richard Nixon, demostrant una seguretat en les seves pròpies forces —recordem que la confiança en si mateix el va portar a la Convenció—, va aconseguir, per un suficient i definitiu marge, ser designat el candidat republicà.

La darrera unió d'esforços de Rockefeller i Reagan, no els va servir de res, davant la seguretat de Nixon. Richard Nixon els ha vençut; aquesta vegada ha aconseguit ser novament elegit candidat a la Presidència —cal reconèixer-ho, cosa que han fet tots els comentaristes polítics— pel seu propi esforç i mèrits.

Tots recordem que la seva primera candidatura el va encarrar l'any 1960 a En John F. Kennedy, que va ser l'elegit i nou President, per un escàs marge de vots. Victòria que destaquem

si tenim en compte que En Nixon era conegut —no en va havia estat fins aleshores el vicepresident—, i J. F. Kennedy pràcticament —abans de la campanya— era un desconegut per la majoria dels nordamericans, almeys en el que fa referència a la vocació política.

Richard Nixon, ha vençut. Ell serà el candidat republicà. Ser o no ser el nou President? Falta, encara, molt de temps per les eleccions i falta conèixer el candidat demòcrata, a designar el proper dia 26 d'Agost —dia en que començarà la Convenció demòcrata—, entre l'actual vicepresident Humphrey, el Senador Eugene McCarthy i... un tercer candidat de darrera hora, Senador de Dakota del Sud i un fidel kennedysta, que donarà, sens dubte un altre caire a la Convenció Demòcrata.

Segons el candidat demòcrata, i segons el curs de la guerra del Vietnam —no ho oblidem, factor molt important i que juga molt fort en aquestes eleccions—, els electors nord-americans, és decantaran per republicans o demòcrates. Però d'això, temps tindrem per a parlar-ne més extensament en altres ocasions.

Deixem contància ací, de la brillant campanya de Nixon en les primàries que han culminat amb la seva designació com a candidat republicà a la Presidència dels Estats Units. Per això, aquesta setmana queda en el personatge: RICHARD NIXON.

M. Minobis

AJUDEU A LES COLONIES

Cal apoiar l'esforç Pastoral de les Parròquies